

Wouter Lucassen interviewt Linde

December 2013

Laten we beginnen met het werk waarvoor jij door het HBG bent gevraagd: de Messiah. Natuurlijk heb je dit “monument” op je repertoire, maar wat heeft het voor jou persoonlijk voor betekenis?

Ik heb de Messiah al vaak als solist gezongen. Het was het eerste grote werk waar ik tijdens mijn conservatoriumstudie voor werd gevraagd, dus wel een bijzonder en spannend moment. Ik moest een aria eruit voorbereiden voor een les bij Carolyn Watkinson. Zij zong een stukje voor. Het was zó intens, zó met gevoel, ik raakte ontroerd. Dat moment heb ik altijd onthouden: “Zo wil ik ook zingen”. Inmiddels weet ik uit eigen concertervaring dat Händel zich er goed voor leent om emoties op te roepen.

De “oude” muziek lijkt een speciale plek in je hart te hebben, want de namen Bach, Händel, Purcell en Monteverdi komen we vaak bij je tegen. Vanwaar die voorkeur?

Goede vraag. Ik zing inderdaad veel barokmuziek. Het past gewoon bij me, en dat ontdekte ik op het conservatorium eigenlijk al. Ik voel een enorme klik met die muziek, zoals die componisten met de tekst omgaan en de theatraliteit die ze erin weten te leggen. Daarnaast leent mijn stem zich er ook goed voor, ik word vaak voor oude muziek gevraagd en daardoor word ik er steeds weer beter in. Aan de andere kant ben ik nu met Rossini bezig, dus een totaal andere tijd, en ik kan me voorstellen dat ik dat helemaal ontdek, er vol van raak en het me eigen maak.

Je bent kennelijk een zangeres die méér wil dan in een mooie jurk zingen voor een zaal mensen die keurig op hun stoel zitten. Want optreden in een Amsterdamse coffeeshop met Bachs Koffiecantate (in het Engels!) en in een oude gevangenis is toch echt wel iets anders dan zingen in de Nieuwe Badkapel. Waar gaat het jou bij zulke projecten om?

Ik heb theatrale dingen altijd al leuk gevonden. Als kind stond ik al tussen de schuifdeuren en op bonte avonden leefde ik me helemaal uit. Nu maak ik voorstellingen met mijn eigen VOX Muziektheater. Ik denk dat ik deze voorstellingen maak omdat ik heel graag de muziek waar ik zo vol van ben met zo veel mogelijk mensen wil delen. Veel mensen komen nooit in een concertzaal en ik denk niet dat dat aan de muziek ligt. Ik hou natuurlijk ontzettend van het concertpodium, maar met die projecten waar je naar vraagt probeer ik de drempel te verkleinen. Ik maak bij zulke optredens nóg meer contact met mensen en sta niet zo op een voetstuk als op het grote podium.

Je werkt niet alleen met musici samen, maar in allerlei projecten ook met toneelspelers, poppenspelers, acrobaten, dansers. Ik kan me zo voorstellen dat je dan graag in een van Händels vele opera’s zou willen acteren en zingen. Gaat dat er van komen?

Ik werk ook samen met het Kameroperahuis in Zwolle, met allerlei soorten kunstenaars om samen muziektheater te maken. Ik zoek naar dat soort combinaties, naar toegankelijkheid. Met poppen, ja dat vind ik echt iets bijzonders, dat wekt zoveel magie op, je kunt mensen even helemaal een toverwereld in trekken. Een Händel-opera zou ik graag eens doen, maar een echte voorkeur voor een bepaalde opera heb ik niet, het is allemaal zo mooi. De meeste dingen kan ik naar me toe brengen, zodat het echt “mijn” stuk wordt waar ik van geniet en waardoor ik het dan weer op anderen kan overbrengen.

Op je website kunnen we je al in een heel vrolijke aria uit de Messiah horen. Samen met de IJslandse sopraan Guja Sandholt ga je de ontroerende aria “He shall feed his flock” zingen. Wat gaan jullie het publiek op 20 december laten voelen en beleven?

Guja en ik waren samen op tournee met de Matthäus Passion, met Gilles Michels. En zij zong ook in de Koffiecantate in de Coffeeshop. Ja, en wat die aria betreft: het is een supermooi duet, eigenlijk heel simpel, maar toch met een enorme intensiteit en emotie. Voor mij gaat er vooral een liefdevolle, blijmoedige troost van dat lied uit. En ik heb van tevoren natuurlijk wel een idee hoe ik het ga zingen, maar ik wil me ook op het moment zelf laten inspireren door wat Guja, de dirigent en het orkest doen.